

สลด.สาร

ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓ (พิเศษ) เดือนสิงหาคม ๒๕๕๗

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ISSN 1513-3591

ขอคุยด้วย

เนื่องในวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ กองบรรณาธิการ สลก.สาร จึงได้จัดทำ สลก.สาร ฉบับพิเศษฉบับนี้ขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติในโอกาสดังกล่าว โดยได้นำบทความพิเศษ เรื่อง พระราชปณิธานเพื่อแผ่นดินไทย มาเผยแพร่ให้ท่านผู้อ่าน สลก.สาร ได้ร่วมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่พระองค์มีต่อพสกนิกรชาวไทยเสมอมา นอกจากนี้ ในเล่มยังคงมีเรื่องต่าง ๆ ที่เห็นว่าเป็นประโยชน์และน่าสนใจเหมือนเช่นเคย

สารบัญ

บทความพิเศษ : “พระราชปณิธานเพื่อแผ่นดินไทย๓

คำขวัญเนื่องในวันแม่แห่งชาติ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗๑๓

สถานิติบัญญัติแห่งชาติและสภาพัฒนาฯ๑๔

เรื่องสำคัญที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา๑๗

รู้ภาษาไทย : ตรา๑๘

หิ้งหนังสือ : ปลูกพลังสู่ชัยชนะ (Succeed on your own terms)๑๙

สุขภาพสบายใจ : โคลงโลกนิติ๒๐

ท้องถิ่นควรรู้ : การใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยการรื้อถอนอาคาร๒๑
หรือสิ่งปลูกสร้างออกจากที่สาธารณะประโยชน์

เก็บไว้ในหทัย๓๒

ไปไหนไปกัน : เขื่อนบึงกาฬ เทียววัดภูทอก เจ็บสงบ งงงาม๓๑

บทความ/ข้อความ หรือความเห็นใด ๆ ที่ปรากฏใน “สลค.สาร” เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน
ซึ่งสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีและกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

กองบรรณาธิการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ฝ่ายประสานงาน

ฝ่ายพิสูจน์อักษร

ฝ่ายจัดงานศิลป์

ฝ่ายประชาสัมพันธ์

ฝ่ายจัดการทั่วไป

พิมพ์ที่

ดร.อำพน กิตติอำพน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี, สมชาย พุฒิกัลป์ รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, รุจิรา ริมผดี รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, อำนาจ พัวเวส รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิบทัน วณวิสุทธิ รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

จิตตา กิตติเสถียรนทร์, ปราณี สาสนธรรมบท, พงษ์เทพ พ่วงเสน, จารุสมบัติ, สมศรี นาคจำรัสศรี, สุภาวดี เลิศสถิตย์, อ่อนฟ้า เวชชาชีวะ

จิตตา กิตติเสถียรนทร์

ปริญญ์กราวญ์ จงธรรมคุณ, วิบูลย์ลักษณ์ มีชัย, สุภาวดี เลิศสถิตย์

เชมจิรา ชันแก้ว, อัญมณ สินสาอาง

วัลภา สุขผล

กนกวรรณ พงษ์พันธ์ุ, เกศรา ไชยพิทักษ์, เชมจิรา ชันแก้ว, ดวงกมล แสงสุวรรณ, อัญมณ สินสาอาง, วิษี สิงหาราช, สมภพ กลิ่นหอม, อาทิตติยา คำตา

สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา ถนนสามเสน กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทร. ๐-๒๒๕๓-๐๖๑๑-๓

บทความพิเศษ :

พระราชปณิธานเพื่อแผ่นดินไทย*

เป็นที่ประจักษ์โดยทั่วไปในหมู่ชนชาวไทยและชาวต่างประเทศว่า สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ มีพระราชกรณียกิจมากมายหลายด้าน จึงได้ถวายราชสดุดีเฉลิมพระเกียรติ และถวายพระราชสมัญญาต่าง ๆ กันไป อาทิ **“พระแม่เจ้าของชาวไทย” “พระคู่บารมี” “พระราชินีของแผ่นดิน” “สมเด็จพระราชินีของปวงชน”** แต่ไม่ว่าจะเป็นพระราชสมัญญาพระนามใด ล้วนสะท้อนถึงสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจด้วยพระปรีชาสามารถ ด้วยพระวิริยะ อุตสาหะ และขันติธรรม ด้วยพระราชหฤทัยที่ทรงเมตตาและทรงห่วงใยในประชาราษฎร์และแผ่นดินเป็นสำคัญ

ภาพที่เห็นเจเนตาในสื่อต่าง ๆ คือ ภาพที่ประทับอยู่ท่ามกลางประชาชนและทรงงานอย่างไม่ถือพระองค์ โดยมีราษฎรนั่งอยู่รายรอบ หรือไม่ก็เป็นภาพขณะที่พระองค์กำลังเยี่ยมพระสรวล ยามที่ทรงทักทายไต่ถามทุกข์สุขของชาวบ้าน หรือไม่ก็เป็นภาพพระพักตร์ที่ทรงแสดงออกถึงความห่วงใยเมื่อทรงได้รับฟังปัญหาของราษฎร

ภาพต่าง ๆ เหล่านี้ได้จำหลักอยู่ในความทรงจำของปวงชนชาวไทย และเป็นที่มาของพระราชสมัญญาต่าง ๆ ที่ประชาชนชาวไทยได้ถวายด้วยความเทิดทูน

* คัดลอกจากหนังสือกำไรของแผ่นดิน ของสำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ

พระราชปณิธานเพื่อราษฎรและแผ่นดินไทย

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้โดยเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในการเสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมเยียนทุกข์สุขของราษฎรเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๔๙๘ นับตั้งแต่นั้นมา แทบทุกครั้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จฯ ไปทรงเยี่ยมเยียนราษฎรในภูมิภาคต่าง ๆ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จะทรงงานเคียงข้างอยู่เสมอ ทำให้ทรงทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ของราษฎร จึงเป็นที่มาของโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริในการช่วยเหลือราษฎรเสริมงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์มากมายหลายด้าน จนทำให้องค์กรต่าง ๆ ได้ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลในด้านต่าง ๆ ซึ่งในเรื่องนี้ เคยมีพระราชดำรัสถึงเหตุที่ต้องทรงงานหนัก ดังความว่า

“ความจริงที่ข้าพเจ้ามีกังวลใจและกังวลกายที่จะปฏิบัติหน้าที่รับใช้บ้านเมือง ก็เนื่องด้วยเหตุนี้ถึงคางของพ่อที่สอนมาตั้งแต่เด็ก ๆ และก็เมื่อแต่งงาน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงสอนตลอดมาว่า แผ่นดินนี้มีคุณ มีบุญคุณแก่ชีวิตของพวกเราทุกคน เพราะฉะนั้นชีวิตที่เกิดมานี้อย่าได้ว่างเปล่า ลงตอบแทนให้รู้สึกดีเสมอว่าเป็นหนี้บุญคุณ...”

...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและข้าพเจ้า รู้สึกว่าทำงานเท่าไรก็ยังไม่คุ้ม ยังไม่สมกับที่บรรพบุรุษของเผ่าไทยทั้งหลายผู้มีพระคุณ ผู้ที่ได้ปกป้องยึดมั่นแผ่นดินนี้ได้มาตลอด แล้วดูตามประวัติศาสตร์แล้วท่านทั้งหลายได้ประสบความสำเร็จทุกอย่างอย่างมากมาย ท่านทั้งหลายก็แน่นอนในปณิธานที่จะทำนุบำรุงผืนแผ่นดินนี้ไว้ให้เป็นแผ่นดินที่ร่มเย็น เป็นแผ่นดินที่ทุกคนมีอิสระเสรีที่จะมีความเชื่อถือในศาสนาใดก็ได้ มีความสงบสุขอยู่ในศาสนาของตนโดยที่ไม่มีการงัดมาแย้งกัน อันนี้เป็นลักษณะประเสริฐของบรรพบุรุษของไทยทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าอยากขอให้ทุกท่านนำคำพูดของข้าพเจ้าไปคิดดูให้ดี แล้วก็จะเห็นว่าข้าพเจ้านั้นไม่ได้พิเศษอะไรเลย เพียงแต่ว่าเมื่อนึกถึงพระคุณอย่างนี้แล้ว ก็ต้องยังพยายามที่จะทำให้สุดความสามารถ...”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๒๒

แม้เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะมีได้เสด็จฯ ไปทรงเยี่ยมเยียนและพระราชทานพระราชดำริเพื่อทรงบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ราษฎรในพื้นที่ห่างไกลได้ตั้งแต่นั้นมา แต่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ก็ยังคงเสด็จฯ ไปทรงเยี่ยมเยียนราษฎรและบำเพ็ญพระราชกรณียกิจโดยพระองค์เองมิได้ขาด เสมือนต่างพระเนตรพระกรรณ และทรงสืบสานงานด้านการพัฒนาให้ดำเนินไปตามแนวพระราชดำริที่พระราชทานไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์

พระราชกรณียกิจในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถนั้น มีหลายด้าน แต่ไม่ว่าจะเป็นในด้านใด ๆ ก็ตาม จะเห็นได้ว่าล้วนอยู่บนพื้นฐานของความห่วงใยในประชาชนชาวไทย และแผ่นดินไทย ดังกระแสพระราชดำรัส ที่เชิญมานี้

“...เรามีความสุขแต่สับสนโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของคนอีกหลายคนที่เดือดร้อนเรอยุ่กันไม่ได้ ผู้มีเมตตาจิตทั้งปวงประสงค์น้อมรับทุกข์แบ่งปันความสุขเพื่อผู้อื่น และพร้อมที่จะช่วยบรรเทาความทุกข์ของผู้อื่นตามกำลังและโอกาสเสมอ...”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะกรรมการอาสาสมัคร
และอาสาสมัครสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๑๐

**“...เราทั้งหลาย รวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองนั้น จะต้องมีหน้าที่ที่จะตอบแทนบุญคุณประเทศชาติหรือผืนแผ่นดินนี้ อันเป็นที่เกิดที่อาศัยและกระทำกิจการทุกอย่างทุกประการที่จะก่อให้เกิดความมั่นคง ความพสกิ
ความสวัสดิภาพแก่แผ่นดินนี้...”**

พระราชดำรัส ในโอกาสเสด็จฯ ไปพระราชทานของที่ระลึก
แก่ผู้บริจาคเงินสมทบทุนสงเคราะห์ชุมชนของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ณ อาคารใหม่ สวนอัมพร วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๑๙

**“...เราเรียกแผ่นดินนี้ว่าแผ่นดินแม่ เพราะแผ่นดินนี้เป็นที่เกิด และเลี้ยงดูคนไทยมาว่า ๗๐๐ ปี
ควรที่เราทั้งหลายจะบำรุงรักษาแผ่นดินให้คงความอุดมสมบูรณ์ไว้ ถ้าเราไม่แต่ดักตองผลประโยชน์
จากผืนดิน... สักวันหนึ่งแผ่นดินแม่คงตายจากเราไป โดยไม่มีวันทวงกลับคืนมา คงเหลือไว้ซึ่งพื้นดินที่แห้งแล้ง
สิ้นสภาพจากการเป็นดินที่จะทำการเพาะปลูกได้ คงจะมีแต่ฝุ่นตลบไปหมด เสมือนแผ่นดินที่ไร้วิญญาณ
ไร้ความหมายใด ๆ ต่อชีวิตบนผืนโลก ขณะนี้เรายังมีเวลาและโอกาสที่จะฟื้นฟูรักษาแผ่นดินแม่”**

พระราชดำรัส พระราชทานแก่บุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๕

ด้วยพระราชปณิธานดังนี้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จึงเสด็จฯ ไปทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจ ในทุกภูมิภาคของประเทศ ไม่ว่าหนทางจะยากลำบากเพียงใด หรือต้องทรงใช้เวลาทรงงานอยู่อย่างยาวนาน เพียงใดในพื้นที่ บางครั้งถึงมีดคำ เพื่อทรงรับฟังทุกข์สุขของชาวบ้านที่อยู่ห่างไกลมาเฝ้าฯ รับเสด็จ และพระราชทานแนวทางแก้ไขปัญหาให้หน่วยราชการรับไปดำเนินการ

การพระราชทานความช่วยเหลือนั้น มีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับลักษณะและระดับความรุนแรงของปัญหา นับตั้งแต่การสงเคราะห์ในขั้นต้น เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าหรือปัญหาเร่งด่วน เช่น การดูแลสุขภาพอนามัย การรักษาพยาบาล เป็นต้น จนกระทั่งการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม การพัฒนาอาชีพ การพัฒนาคน อันเป็นการช่วยเหลือในระยะยาว

หลักการตามแนวพระราชดำริ

กล่าวเฉพาะด้านการพัฒนา แนวพระราชดำรินี้สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ มีสาระสำคัญที่ตั้งอยู่บนหลักการดังนี้ คือ

๑. ทรงให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาในระดับพื้นฐานของประเทศ อันได้แก่ ชนบทซึ่งเป็นแหล่งผลิตอาหาร และเกษตรกรซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ทั้งนี้ เป็นไปตามแนวพระราชดำรินี้ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั่นเอง ดังพระราชดำรัสในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่เชิญมานี้

“...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงห่วงใยถึงความสำคัญของเกษตรกรไทย เป็นผู้ผลิตอาหารเลี้ยงประเทศมาตั้งแต่อดีตอันยาวนานจนถึงปัจจุบัน แม้พลเมืองของชาติจะมีมากขึ้นเพียงใด เกษตรกรก็ผลิตอาหารได้เพียงพอเสมอ ซึ่งยังสามารถส่งออกได้เลี้ยงพลโลกได้อีกเป็นส่วนอนมาก... เพราะคนไทยไม่เคยหลงลืมว่า อาหารคือสิ่งที่ทำให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ ผลิตภัณฑ์อื่นเป็นเพียงเครื่องช่วยให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้นเท่านั้น การที่ชาติของเราเลี้ยงตนเองได้นี่เป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่เพราะไม่อาจจะเกิดภาวะการฉ้อโกงได้ เราจะต้องอดได้เสมอ เนื่องจากคนไทยเป็นผู้ผลิต ไม่ใช่จะเป็นเพียงผู้บริโภคเท่านั้น...”

พระราชดำรัส พระราชทานในโอกาส
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ทูลเกล้าฯ ถวายปริญญาคุณวุฒบัณฑิตกิตติมศักดิ์
และราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งประเทศไทย
ทูลเกล้าฯ ถวายฉลองพระองค์ครุย ในฐานะสมาชิกภาพกิตติมศักดิ์
ณ พระที่นั่งจักรีมหาปราสาท วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๓๔

“...ประชาชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของบ้านเมือง ทรัพยากรที่ประชาชนยังไม่มีเสรีภาพจากความกดขี่ไทย จะเรียกว่ามีเสรีภาพเต็มที่ไม่ได้ ประเทศใด ประชาชนไม่สามารถผลิตให้แก่ประเทศได้ ประเทศนั้น ๆ จะยืนหยัดอยู่ได้อย่างไร มิจำนวนก็คงต้องล้มดิ่งลงไปในอันใดอันหนึ่ง...”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่บุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๒๗

“...ความมุ่งหวังในการพัฒนาประเทศ ไม่ควรจะมุ่งหมายแต่เพียงการอยู่ดีกินดีเฉพาะแต่ในพระนครเท่านั้น ชาวบ้านเมืองเราจะเจริญก้าวหน้าได้ก็ต่อเมื่อทุกคนรอบคอบทั่วในประเทศ มีความเป็นอยู่ดีขึ้นเป็นลำดับ...”

พระราชดำรัส ในโอกาสเสด็จฯ ไปทรงเปิดงานชุมนุมแม่บ้าน ครั้งที่ ๑๐
ณ วิทยาลัยครูสวนดุสิต วันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๐

๒. ทรงให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านจิตใจ เพื่อให้เกิดความสันติสุขและเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง

“...เราจะถืออะไรเป็นเครื่องวัดความเจริญของชาติบ้านเมือง ละวัดกันด้วยสิ่งก่อสร้าง หรือเทคนิควิชาการ หรือพฤติกรรมของชาตินั้น ๆ จ้าพแล้วยังลึบในถ้อยความที่พระท่านสอนไว้ว่า ชุมชนใดที่มนุษย์รู้จักแผ่เมตตาต่อกัน ชุมชนนั้นเป็นแหล่งที่เจริญ ถ้าราษฎรของชาติมุ่งประกอบกรรมดีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รู้จักรับผิดชอบในสังคมใหญ่ ก็นับได้ว่าชาตินั้นเจริญแล้วและจะก้าวหน้าไป สันติภาพอันแท้จริงจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์เรามีความอึดทนทางจิตใจ จากการสร้างแต่ความดีและประกอบแต่กรรมดี การสะสมกอบโกยความดีได้มาก ๆ โดยไม่มีขอบเขต จะเป็นหลักในการสร้างสันติภาพอันถาวรยั่งยืนและโลกจะบรรลุดังความสงบที่ใฝ่หากัน...”

พระราชดำรัส ในพิธีพระราชทานประกาศนียบัตรมงคลแด่ และอนุปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
ณ หอประชุมราชแพทยวิทยาลัย วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๔

“...บ้านเมืองของเราจะก้าวหน้ารุ่งเรืองให้เจริญรุ่งเรือง เพียงเท่าที่ตาเห็นภายนอกนั้นไม่พอ ต้องให้เจริญทั้งข้างนอกและข้างในไปพร้อม ๆ กัน... ช่วงการอดอยากของประเทศอื่น ๆ ควรจะทำให้เราได้คิดและพิจารณาช่วยกันสร้างสังคมขึ้นมาใหม่ให้เจริญพร้อมกัน ทั้งด้านวัตถุและคุณงามความดี ซึ่งเรื่องนี้เราจะใช้เงินทุ่มแต่เพียงอย่างเดียวไม่ได้ ทุกคนต้องทุ่ม ‘หัวใจ’ เข้าไปด้วย”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๒๗

โดยทั้งนี้ ผู้ที่จะพัฒนาชนบทนั้น ไม่ว่าจะข้าราชการ หรือนักวิชาการก็ตาม อย่างพึงคิดว่าที่เราต้องไปพัฒนาพวกเขา เพราะชาวบ้านมีจิตใจดีด้อยกว่าเรา ดังพระราชดำรัสที่ว่า

“...เราทั้งหลาย รวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองต่างหาก ที่จะต้องพัฒนาจิตใจตนเองเสียก่อนที่จะจะไปพัฒนาจิตใจชาวชนบท ซึ่งมีจำนวนมาก มากกว่าชาวเมืองนัก...”

ชาวชนบทเขามีจิตใจที่ได้ปรับปรุงพัฒนามาช้านานนับปี เป็นร้อย ๆ ปีแล้ว ด้วยศาสนาต่าง ๆ ที่สวดมนต์กระทำคนให้เป็น ‘มนุษย์’ คือ คนที่ประเสริฐ ฉะนั้นหน้าที่ของเราผู้ที่มิใช่มีโอกาสพิเศษ ได้เรียนรู้ในหลักทฤษฎีวิชาการต่าง ๆ และพร้อมที่จะไปพัฒนาชนบท ก็คือต้องพิจารณาปรับปรุงจิตใจของเราเองให้เข้าระดับกับจิตใจของชาวชนบทเสียก่อน ความสุขสบายของเราชาวเมือง ซึ่งโดยมากวัดกันทางวัตถุนั้น ย่อมจะแตกต่างกับของชาวชนบท การนำเอาความสุขสบายอย่างของเราทุก ๆ อย่างไปให้เขาทั้งหมด อาจทำให้เขาเดือดร้อน ชาติความสุขสบายก็เป็นได้”

พระราชดำรัส ในโอกาสเสด็จฯ พระราชทานของที่ระลึกแก่ผู้บริจาคเงินสมทบทุนสงเคราะห์ชุมชน
ของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
ณ อาคารใหม่ สวนอัมพร วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๑๙

๓. ทรงให้ความสำคัญกับ “โอกาส” ของราษฎรที่จะได้รับการพัฒนาหรือมีส่วนร่วมในการพัฒนา ไม่ว่าจะเป็นราษฎรในภูมิภาคใดของประเทศ ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด พูดภาษาใด ทรงไม่แบ่งแยกหรือเน้นเฉพาะคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ทรงเห็นว่า ปกติราษฎรนั้นมีศักยภาพอยู่แล้ว เพียงแต่ให้โอกาสพวกเขาได้ใช้ความสามารถเพียงเท่านั้น ก็จะแก้ไขปัญหาของตัวเองได้ จะเห็นได้ว่าสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ มีพระราชดำรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหลายโอกาส ดังที่เชิดชูมานี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

“...การช่วยเหลือของไร่สวนของชาวไทยให้สามารถเลี้ยงตัวได้นั้น เป็นของที่ไม่ยากเกินไปเลย เพราะว่าพื้นฐานของชาวไร่สวนของไทยเรา มีความสามารถรอบตัวอยู่แล้ว สำคัญที่พวกเราจะต้องเข้าไปหาเขา ให้โอกาสเขา ถึงความสามารถของเขาออกมาใช้เป็นประโยชน์ในการช่วยเหลือตัวเอง...”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๒๖

“...ไม่ว่าจะแห่งไหนไหนใกล้หรือไกลเพียงใด ข้าพเจ้าก็ค้นพบอัธมณีสัจจาลงทรีพยากรของชาติ คือ ประชาชนคนไทยได้เสมอ ขอเพียงให้เขาได้รับโอกาสในชีวิต อัธมณีสัจจาลงทรีพยากรทุกเม็ดก็จะส่องแสงแวววับ”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๓

“ชาวบ้านของไทย ชวนหาเป็นผู้ที่มีความสามารถทั้งนั้น เราไม่ได้มีประชาชนที่ด้อยากจนเลย ๆ หักไป
เรามีผู้ที่มีความสามารถ ถ้าหากได้โอกาสแสดงความสามารถ แสดงความรู้ของเรา เขาก็จะไปได้ไกล และก็จะช่วย
เจริญให้ประเทศนี้ไปได้...”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๔

๔. ทรงให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่มี “คน” เป็นศูนย์กลาง

“เมื่อพูดถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติแล้ว จ้าพลๆใครจะขอให้ถือเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณา
ไตร่ตรองเป็นพิเศษ เพราะเหตุว่าการอนุรักษ์นั้นมันเป็นสิ่งที่ดีมาก ที่ทุกประเทศมุ่งรักษาประโยชน์ระยะยาวของ
แผ่นดินและประชาชนก็ตาม แต่หากทำโดยไม่ระมัดระวังและโดยรอบคอบก็ผิด บางทีก็อาจเป็นผลเสีย

ก่อนที่จะวางแผนและปฏิบัติการอนุรักษ์ สิ่งสำคัญต้องพิจารณาศึกษาให้เห็นตลอดไปว่า
มีความเหมาะสมและดำเนินการไปโดยไม่ขัดกับเหตุการณ์สิ่งแวดล้อม มนุษย์สัมพันธ์ และสำคัญที่สุดต้องไม่
ขัดกับการครองชีพของประชาชน สรุปว่าทุกคนต้องไม่ลืมว่าการอนุรักษ์นั้นก็คือ การปฏิบัติเพื่อมุ่งรักษาประโยชน์
อันถาวรของแผ่นดินและประชาชน”

พระราชโอรส สมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ แทนพระองค์
ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นิสิต และนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๑๘

“...การที่ข้าพเจ้าเตือนให้คนไทยรักษาป่า ไม่ใช่จะเห็นป่าสำคัญกว่าคน แต่ให้รักษาป่าได้สำหรับเก็บน้ำสืดไว้เพื่อคน เพราะน้ำมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ข้าพเจ้าจึงขอถึงดวงคนไทยช่วยกันรักษาป่า ซึ่งเป็นแหล่งน้ำเพียงแหล่งเดียวของประเทศไทยได้ให้ดี...”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๗

“...ชาวไทยทุกคนจะต้องเข้าใจว่า การอนุรักษ์นี้ไม่ใช่จะไปขัดขวางการพัฒนา แต่ที่จริงแล้ว การพัฒนาระยะยาวคงจะสำเร็จได้ ก็ด้วยการอนุรักษ์ที่ถูกต้อง เราทั้งหลายคงไม่ลืมต้อ อย่างที่พลโลก บางประเทศต้องอดตายกลืนตายไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการไม่สงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ นั้นเอง...”

พระราชดำรัส พระราชทานเพื่อเชิญลงพิมพ์ในหนังสือของ
มูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่าและพรรณพืชแห่งประเทศไทย วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๒๘

๕. ทรงให้ความสำคัญกับการเสริมและสนับสนุนการพัฒนาในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และของรัฐบาล ดังพระราชดำรัสที่เกี่ยวกับกำเนิดโครงการศิลปาชีพ และการทรงงานด้านต่าง ๆ ที่เชิญมาเป็นตัวอย่าง

“...ทุกครั้งที่เมืองไทยเกิดน้ำท่วมหรือเกิดภัยพิบัติ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าได้ตามเสด็จ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงนำของพระราชทานไปช่วยเหลือนราษฎร มักจะเป็นเครื่องอุปโภคบริโภค แลด้ก็รับสั่งกับข้าพเจ้าว่าการช่วยเหลือแบบนี้เป็นการช่วยเหลือเฉพาะหน้า ซึ่งไม่สำคัญ ช่วยเขาไม่ได้จริง ๆ ไม่เพียงพอ ทรงคิดว่าทำอย่างไรสิ่งจะช่วยเหลือชาวบ้านเป็นระยะยาว คือ ทำให้เขามีหวังที่จะอยู่ดีกินดีขึ้น ลูกหลานได้เข้าโรงเรียนได้เรียนหนังสือ ซึ่งในเรื่องนี้รัฐบาลได้พยายามส่งเสริมอยู่แล้ว เขาเพิ่มโรงเรียนขึ้น อย่างสม่ำเสมอ แต่จากนางสาวไร่บอกว่าเขาส่งให้ลูกไปเรียนหนังสือไปเข้าโรงเรียนไม่ได้ เพราะต้องอาศัยลูก เป็นกำลังช่วยกันทำมาหากิน ดังนั้น จะพบเด็กที่อยู่ในวัยเรียนแต่ไม่ได้เรียนหนังสืออีกมาก ส่วนมากก็ได้จบ ป.๔ ซึ่งก็น่าเป็นห่วง ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเริ่มคิดหาอาชีพเสริมให้แก่ครอบครัวจากนางสาวไร่ และ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงทราบดีสั่งให้การทำไร่ทำนาของเขา เป็นผลต่อประเทศชาติบ้านเมือง เสด็จพระราชดำเนินไปดูตามไร่ของเขาต่าง ๆ ทรงคิดว่านี่เป็นการให้กำลังใจ และที่ทรงให้ข้าพเจ้าดูแล พดกครอบครัว ก็เลยเป็นที่เกิดของมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพ”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๔

“เหตุที่ (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว) ทรงลงไปช่วยพัฒนานี้เพราะเหตุว่าเหนื่อยไม่ได้ พดกเรา เหนื่อยไม่ได้ เพราะว่าบ้านเมืองของเรายังมีคนที่ยากจนและรอคอยความช่วยเหลืออีกมากมายก่ายกอง เพราะฉะนั้น เมื่อใครทำอะไรได้เราก็ควรจะทำให้เพื่อช่วยสนับสนุนให้ประเทศชาติและรัฐบาลมีความมั่นคงยิ่งขึ้น แปลว่าช่วยกัน คนละไม้คนละมือ โดยที่ไม่เกี่ยงกัน ช่วยกันทำความดี...”

พระราชดำรัส พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล
ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๒๒

จากแนวพระราชดำริที่ประมวลมาดังกล่าวข้างต้นเป็นเพียงภาพรวมของหลักการพัฒนาในสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ ที่ได้พระราชทานพระราชดำรัสไว้ในโอกาสต่าง ๆ

คำขวัญเนื่องในวันแม่แห่งชาติ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม
พระราชทานคำขวัญเนื่องในวันแม่แห่งชาติ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗
ความว่า

“รักเรียน รู้งาน ถนอมบ้านเมืองไทย
ร่วมใจสามัคคี คือลูกที่ดีของแม่”

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

และ สภาปฏิรูปแห่งชาติ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นมา ได้บัญญัติให้มืองค์กรที่สำคัญ คือ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสภาปฏิรูปแห่งชาติ โดยสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา ส่วนสภาปฏิรูปแห่งชาติมีหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปในด้านต่าง ๆ

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติแล้วจำนวน ๒๐๐ คน^๑ ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗^๒ และต่อมาเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๗ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจแทนพระองค์ในรัฐพิธีเปิดประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในเวลา ๑๕.๐๐ น. ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม พระราชวังดุสิต

**พระราชดำรัสสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
ในการเสด็จพระราชดำเนินทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจแทนพระองค์
ในรัฐพิธีเปิดประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ**

เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๗ ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม พระราชวังดุสิต

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ข้าพเจ้ามาปฏิบัติพระราชกรณียกิจแทนพระองค์ในพิธีเปิดประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติในวันนี้

การเรียกประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งนี้ ควรจะนับเป็นนิมิตหมายของการเริ่มต้นที่ดี เพราะตั้งแต่วาระนี้เป็นต้นไป ท่านทั้งหลายจะได้มีโอกาสประชุม ปรึกษาหารือกัน ทั้งในการจัดทำรัฐธรรมนูญ และการบัญญัติกฎหมาย เพื่อให้การปกครองดำเนินไปตามวิถีแห่งระบอบประชาธิปไตย และเพื่อฟื้นฟูเสถียรภาพของประเทศทุก ๆ ด้าน ให้บังเกิดความมั่นคงปลอดภัย และความวัฒนาผาสุกขึ้นแก่ประเทศชาติและประชาชน

บรรดาสมาชิกแห่งสภานี้ จึงควรจะได้ตระหนักถึงความสำคัญในการะหน้าที่ของตน และรีบเร่งพิจารณาดำเนินการให้ลุล่วงไป โดยถูกต้องและรวดเร็ว จึงขอให้ทุกท่านร่วมแรง ร่วมใจ ร่วมความคิดอ่านกัน ปฏิบัติภาระหน้าที่ทั้งนั้น โดยเต็มสติปัญญา ความสามารถ ด้วยความสุจริต บริสุทธิใจ ให้งานทุกด้านดำเนินไปอย่างเที่ยงตรง ถูกต้อง ทั้งตามหลักนิติธรรม และเหตุผล ความชอบธรรม ทั้งสำเร็จผลเป็นประโยชน์อันพึงประสงค์ คือความผาสุก มั่นคงของประเทศชาติและประชาชนอย่างแท้จริง

บัดนี้ได้เวลาอันเป็นมงคลแล้ว ในพระปรมาภิไธยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ข้าพเจ้าขอเปิดการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ให้ทำหน้าที่ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

ทั้งนี้ สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ประชุมนัดแรกเพื่อเลือกประธานและรองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และเมื่อมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งประธานและรองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สภานิติบัญญัติแห่งชาติจึงจะกำหนดวันประชุมเพื่อเสนอชื่อนายกรัฐมนตรีต่อไป

สภาปฏิรูปแห่งชาติ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๒๗ บัญญัติให้มีสภาปฏิรูปแห่งชาติ^๑ มีหน้าที่ศึกษา และเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ด้านการเมือง การบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม การปกครองท้องถิ่น การศึกษา เศรษฐกิจ พลังงาน สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม สื่อสารมวลชน สังคม และอื่น ๆ ซึ่งคณะกรรมการความสงบแห่งชาติจะได้ถวายคำแนะนำ เพื่อทรงแต่งตั้งสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติจำนวนไม่เกิน ๒๕๐ คน เพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๒๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗^๒ ต่อไป

สภาปฏิรูปแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ศึกษา วิเคราะห์ และจัดทำ แนวทางและข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปด้านต่าง ๆ ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คณะรัฐมนตรี คณะรักษาความสงบแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๒) เสนอความเห็นหรือข้อเสนอแนะต่อคณะกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญเพื่อประโยชน์ในการจัดทำร่างรัฐธรรมนูญภายในหกสิบวันนับแต่วันที่มีการประชุมสภาปฏิรูปแห่งชาติครั้งแรก

(๓) พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างรัฐธรรมนูญที่คณะกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญจัดทำขึ้น

ในส่วนของการสรรหาสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสรรหาทำหน้าที่สรรหาบุคคลต่าง ๆ เพื่อเข้ารับการคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ ประกอบด้วย คณะกรรมการสรรหาด้านการเมือง ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน ด้านกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม ด้านการปกครองท้องถิ่น ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านพลังงาน ด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ด้านสื่อสารมวลชน ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ และคณะกรรมการสรรหาประจำจังหวัดจังหวัดละหนึ่งคณะ

^๑ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนพิเศษ ๑๔๗ ง วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ สามารถดูรายชื่อสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้จากเว็บไซต์ราชกิจจานุเบกษา (www.ratchakitcha.soc.go.th)

^๒ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๖ ให้มีสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ประกอบด้วย สมาชิกจำนวนไม่เกินสองร้อยยี่สิบคน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งจากผู้มีสัญชาติไทยโดยเกิดและมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบปี ตามที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติถวายคำแนะนำ ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา

^๓ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๒๗ ให้มีสภาปฏิรูปแห่งชาติมีหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะเพื่อให้เกิดการปฏิรูปในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) การเมือง
(๒) การบริหารราชการแผ่นดิน
(๓) กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม
(๔) การปกครองท้องถิ่น
(๕) การศึกษา
(๖) เศรษฐกิจ
(๗) พลังงาน
(๘) สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม
(๙) สื่อสารมวลชน
(๑๐) สังคม
(๑๑) อื่น ๆ

ทั้งนี้ เพื่อให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมีความเหมาะสมกับสภาพสังคมไทย มีระบบการเลือกตั้งที่สุจริตและเป็นธรรมมีกลไกป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพ ขจัดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทำให้กลไกของรัฐสามารถให้บริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง สะดวก รวดเร็ว และมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและเป็นธรรม

^๔ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๒๘ ให้สภาปฏิรูปแห่งชาติประกอบด้วยสมาชิกจำนวนไม่เกินสองร้อยห้าสิบคน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งจากผู้มีสัญชาติไทยโดยเกิดและมีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีตามที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติถวายคำแนะนำ พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติเป็นประธานสภาปฏิรูปแห่งชาติคนหนึ่งและเป็นรองประธานสภาปฏิรูปแห่งชาติไม่เกินสองคน ตามมติของสภาปฏิรูปแห่งชาติ

^๕ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

มาตรา ๓๑ สภาปฏิรูปแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ศึกษา วิเคราะห์ และจัดทำ แนวทางและข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิรูปด้านต่าง ๆ ตามมาตรา ๒๗ เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คณะรัฐมนตรี คณะรักษาความสงบแห่งชาติและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
(๒) เสนอความเห็นหรือข้อเสนอแนะต่อคณะกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญเพื่อประโยชน์ในการจัดทำร่างรัฐธรรมนูญ

(๓) พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างรัฐธรรมนูญที่คณะกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญจัดทำขึ้น

ในการดำเนินการตาม (๑) หากเห็นว่ากรณีใดจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติหรือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญขึ้นใช้บังคับให้สภาปฏิรูปแห่งชาติจัดทำร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อพิจารณาต่อไปในกรณีที่เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญให้จัดทำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการต่อไป

ให้สภาปฏิรูปแห่งชาติเสนอความเห็นหรือข้อเสนอแนะตาม (๒) ต่อคณะกรรมการการยกร่างรัฐธรรมนูญภายในหกสิบวันนับแต่วันที่มีการประชุมสภาปฏิรูปแห่งชาติครั้งแรกให้นำความในมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับแก่การปฏิบัติหน้าที่ของสภาปฏิรูปแห่งชาติด้วยโดยอนุโลม

^๖ พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการสรรหาสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอน ๕๔ ก วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗

เรื่องสำคัญที่ประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา

ราชกิจจานุเบกษา

พระบรมราชโองการ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

พระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมพระราชทานรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ณ วันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เล่ม ๑๓๑ ตอน ๕๕ ก วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑

ประกาศแต่งตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

พระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมแต่งตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติตามมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ จำนวน ๒๐๐ คน

เล่ม ๑๓๑ ตอนพิเศษ ๑๔๗ ง วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑

พระราชกฤษฎีกา

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการสรรหาสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

แต่งตั้งคณะกรรมการสรรหาทำหน้าที่สรรหาบุคคลด้านต่าง ๆ เพื่อเข้ารับการคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ ประกอบด้วย คณะกรรมการสรรหาด้านการเมือง ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน ด้านกฎหมาย และกระบวนการยุติธรรม ด้านการปกครองท้องถิ่น ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านพลังงาน ด้านสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม ด้านสื่อสารมวลชน ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ และคณะกรรมการสรรหาประจำจังหวัดจังหวัดละหนึ่งคณะ

เล่ม ๑๓๑ ตอน ๕๕ ก วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑

ตรา

คำว่า **ตรา** หมายถึง เครื่องหมายที่ทำขึ้นเป็นรูปต่าง ๆ เป็นลวดลาย หรือเป็นข้อความเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ หรือเพื่อแสดงสัญลักษณ์แทนบุคคลหรือองค์กร เป็นต้น เครื่องหมายการค้าต่าง ๆ ก็เรียกว่า **ตรา** เช่น ยาหม่อง**ตรา**เสือ, ผ้า**ตรานกอินทรี**

เมื่อใช้ว่า **ตีตรา** หมายถึง ประทับเครื่องหมายไว้เป็นสำคัญ เช่น เจ้าของคอกวัว**ตีตรา**วัวทุกตัว เพื่อให้แยกออกเมื่อเข้าไปปะปนกับวัวจากคอกอื่น คำว่า **ตีตรา** ใช้เป็นสำนวน หมายถึง แสดงความเป็นเจ้าของเพื่อมิให้ผู้อื่นมาล่วงล้ำก้ำเกิน เช่น ผู้คนหรือข้าวของบ้านคุณนายคนนี้เขา**ตีตรา**เอาไว้ทั้งนั้น ใครอย่าได้ไปยุ่งด้วยทีเดียว

ตรา ใช้เป็นคำกริยา หมายถึง กำหนดขึ้น, สร้างขึ้น ในความว่า **ตราพระราชบัญญัติ ตรากฎหมาย** ใช้ในความหมายว่า จดจำไว้ เช่น พวกเขาต้อง**ตรา**ไว้ในใจว่าบรรพบุรุษของเราเสียสละเลือดเนื้อจมน้ำแผ่นดินมาได้จนถึงทุกวันนี้ เมื่อใช้เป็นคำประสมว่า **ตราหน้า** หมายถึง หมายหน้าไว้ด้วยความรู้สึกเหยียดหยามหรือสบประมาท เช่น คนอกตัญญูพวกนี้ **ฉันทราหน้า**ไว้ได้เลยว่าจะไม่มีความเจริญ ❀

ที่มา :บทวิทยุรายการ “รู้รัก ภาษาไทย”

ออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย

เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เวลา ๗.๐๐-๗.๓๐ น.

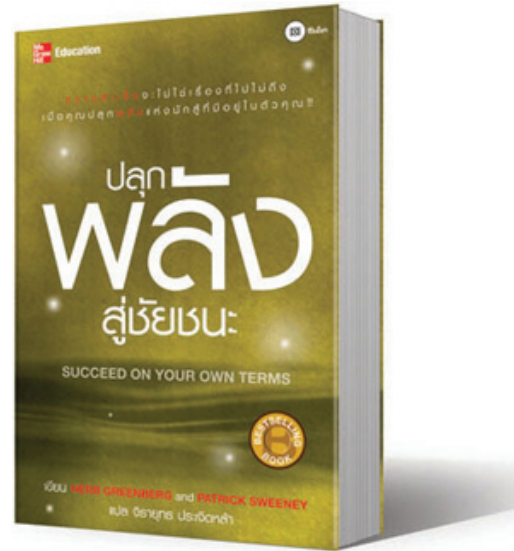

หิ้งหนังสือ

แนะนำโดย สุภาวดี เลิศสถิตย์

ปลูกพลังสู่ชัยชนะ

Succeed on your own terms

หนังสือปลูกพลังสู่ชัยชนะ (Succeed on your own terms) เป็นหนังสือที่จะช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้ประสบความสำเร็จในชีวิต เขียนโดย Herb Greenberg และ Patrick Sweeney แปลเป็นภาษาไทยโดยจิรายุทธ ประเจิดหล้า หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ติดอันดับหนังสือขายดีระดับโลก โดยได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศถึง ๑๐ ภาษา จึงเป็นหนังสือที่น่าสนใจเล่มหนึ่ง

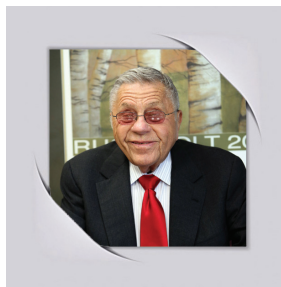
หนังสือปลูกพลังสู่ชัยชนะ (Succeed on your own terms) เป็นหนังสือที่จะทำให้ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ทำให้เกิดการเรียนรู้ว่าจะทำอย่างไรให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งจะช่วยค้นหาคุณลักษณะที่โดดเด่นมาใช้พัฒนาตนเองให้เกิดประโยชน์ โดยมีเนื้อหาแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ การรู้จักตนเองและเรียนรู้นิยามของความสำเร็จ

ส่วนที่ ๒ เป็นเรื่องราวโดยย่อของผู้ที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งมีคุณลักษณะที่จะช่วยผลักดันให้ประสบความสำเร็จในชีวิตได้ เช่น การมองโลกในแง่ดี การไม่ท้อถอย การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีความกล้าหาญ กล้าได้ กล้าเสีย มีความคิดสร้างสรรค์ มีความเชื่อมั่นและรู้จักตนเองเป็นอย่างดี มีความบากบั่น และมุ่งมั่นไปสู่เป้าหมาย

ส่วนที่ ๓ เป็นบทเรียนเกี่ยวกับความสำเร็จโดยมีแบบประเมินผลบุคลิกภาพเพื่อที่จะค้นหาคุณลักษณะที่โดดเด่นที่อยู่ในตัวเอง ซึ่งจะพัฒนาจุดแข็งที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามแนวทางของตนเองได้ ✨

ประวัติผู้เขียน

Herb Greenberg เป็นนักเขียนและผู้สื่อข่าวชาวอเมริกัน อายุ ๖๒ ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวารสารศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยไมอามี

Patrick Sweeney เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน เป็นผู้ก่อตั้งและผู้บริหารของบริษัท ODIN สำเร็จการศึกษากจากมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนียและมหาวิทยาลัยแห่งรัฐนิวแฮมป์เชียร์

โคลงโลกนิติ

เด็กรุ่นใหม่ อาจไม่รู้ว่าโคลงโลกนิติคืออะไร หรืออาจผ่านหู (คือเคยได้ยินคำว่าโคลงโลกนิติ) แต่ไม่เคยได้อ่าน หรือไม่รู้ว่าจะหมายถึงอะไร

ไม่ต่างจากเด็กรุ่นเก่า (บางคนหรือหลายคน) ที่เติบโตมากับโคลงโลกนิติ แต่ไม่สนใจอ่าน เพราะอ่านก็ไม่รู้เรื่อง ยิ่งเป็นสำนวนเก่า ยิ่งแล้วกันไปใหญ่

ด้วยเห็นว่าของดี ๆ นั้นพึงเป็นเรื่องที่ควรบอกกล่าวกันทั่วไปหรืออย่างน้อยก็ควรอนุรักษ์วัฒนธรรมการประพันธ์ ร้อยกรองดี ๆ ที่มีมาแต่เนิ่นนาน ผู้เขียนก็เลยไปค้นคว้าหาความรู้มาเล่าต่อกันฟังตามประสาเพื่อนฝูงที่ดี (จะใช้คำว่า กัลยาณมิตรก็ไม่ว่า)

โคลงโลกนิติเป็นคำโคลงที่ผู้รู้แต่งไว้นานกาลแล้วตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ผู้ประพันธ์อาจไม่ได้คิดขึ้นมาเองทั้งหมด แต่ได้นำข้อคิดมาจากสุภาษิตทั้งที่เป็นภาษาสันสกฤต ภาษาบาลี รวมทั้งสุภาษิตไทยโบราณ มาเรียงร้อยเป็นคำโคลง (หรือโคลงสี่สุภาพ) แล้วสั่งสอนท่องจำกันมาแต่ไหนแต่ไร

เมื่อถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงปฏิสังขรณ์วัดโพธิ์ (เรียกเป็นทางการว่าวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม) ทรงมีพระราชประสงค์ ให้จารึกโคลงโลกนิติในแผ่นศิลาติดไว้เพื่อให้คนทั่วไปได้สนใจศึกษาและนำไปเป็นข้อคิดติดตัว จึงโปรดให้กรมพระยาเดชาดิศรทรงรวบรวมโคลงโลกนิติของเดิมมาชำระใหม่

เริ่มต้นจากการเล่าที่มาของโคลงโลกนิติว่าพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๓) ทรงมีรับสั่งให้รวบรวมข้อคิดข้อแนะนำมาแสดงเป็นโอวาทให้ประชาชนได้รับรู้สุภาษิตของเก่าแก่ที่มีมานาน เพื่อใช้สอนใจตัวเอง โดยมีคำอธิบายวัตถุประสงค์ของโคลงโลกนิติไว้ ดังนี้

“ครุโลงโคลงโลกนิตินี้	มหานาน
มีแต่โบราณกาล	เก่าพร้อม
เป็นสุภาษิตสาร	สอนจิต
กลดั่งสร้อยสอดคล้อง	เสียวไว้ในกรณ”

ที่เขียนเป็นโคลงไว้ ก็เพื่อให้จำได้ติดหู อย่างท่อนสุดท้ายของโคลงเขาวัวไว้อย่างนั้น ผู้เขียนไปเดินในงานหนังสือแห่งชาติเมื่อปี ๒๕๕๓ เห็นหนังสือโคลงโลกนิติ ฉบับถอดความร้อยแก้ว จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์บันทึกสยาม เลยรีบคว้ามาเพื่อเอามาย่อยเล่าสู่ให้บรรดาแฟน ๆ ทั้งหลายได้อ่านกัน

เมื่อมีหนังสือติดมาก็รีบอ่านเสียก่อน อ่านไปอ่านมาก็ได้ความเพลิดเพลินและได้แง่คิดที่คนโบราณเขานำมาสั่งสอนให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ โดยมีข้อสังเกตที่สำคัญคือ คำสั่งสอนเหล่านี้ดูเหมือนจะเน้นสอนผู้ชายเป็นหลัก ไม่ค่อยมีส่วนที่สอนผู้หญิงเป็นการเฉพาะ แต่ส่วนใหญ่ถือว่าเป็นข้อคิดทั่วไป หญิงอ่านได้ชายอ่านดี ขอเพียงให้นำคำสอนไปใช้ในทางปฏิบัติจริง ย่อมได้ผลดี

โคลงโลกนิติสอนอะไรบ้าง

มีคำสอนมากมายหลายหลาก ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการประพฤติปฏิบัติตน การดำรงชีวิตทั่วไป และความสัมพันธ์กับคนอื่น อย่างเช่น

สอนให้คบคนดี ให้คบคนมีปัญญา ซึ่งก็ต้องเสาะหาเพราะคนดีมีปัญญานั้นไม่ได้หาง่าย ๆ

โคลงโลกนิติสอนว่า อย่าไปคบคนพาล การคบคนนั้นต้องดูให้ดีเสียก่อน เพราะบางคนอาจดูดี แต่จริง ๆ แล้วอาจเป็นคนไม่ดี จึงต้องระวังคนด้วยกัน เพราะเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ต่างจากสัตว์อื่น เนื่องจากมีพิษอยู่ทั่วตัว โดยเฉพาะใจคนเป็นเรื่องยากจะหยั่งถึง เพราะฉะนั้น ท่าน (ผู้ประพันธ์โคลงโลกนิติ) จึงสอนว่าอย่าวางใจคน ถึงแม้จะรู้จักกันมานานก็ตาม

คำโคลงสอนให้มีความขยันหมั่นเพียร ทำแต่ความดี ทำบุญ ทำกุศล ถ้ามีสินทรัพย์มากก็พึงแบ่งปันให้คนอื่นที่ขาดแคลน พึงทำตัวเป็นคนซื่อสัตย์ สนใจใฝ่ธรรมะ เชื่อในหลักของกรรม หลีกเลียงอบายมุข พยายามแสวงหาปัญญาความรู้เอาไว้ อย่าทำตัววอดไอ้หรือทำอะไรให้เกินตน อย่าไปแสยงเรื่องของคนอื่น รู้จักประมาณตน รู้จักพิจารณาตัวเอง ไปไหนมาไหนก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อม ฝึกเอาชนะใจตนเอง เรียนรู้จักคนอื่น พยายามผูกใจถูกน้อง คิดก่อนพูด (เพราะพูดไปแล้วคำพูดจะเป็นนายเรา) ผูกใจคนด้วยไมตรี อย่าประมาท และจำไว้ว่าคนเราหนีความตายไม่พ้น

มีคำสอนการประพฤติปฏิบัติตนสำหรับลูก ภรรยา สามเณร ให้รู้จักบุญคุณ ดูแลพ่อแม่ที่แก่เฒ่า

และสอนให้ระวังตัว เพราะถึงมีบริวาร มีคนรับใช้ใกล้ชิด ก็ต้องระวังตัวอยู่เสมอ อย่าได้วางใจเสียทั้งหมด

โคลงโลกนิติสอนให้ยอมรับสังขารบางอย่าง เช่น

คนมีเงินมีทองก็มีคนห้อมล้อมนับหน้าถือตา

สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง

สาวแรกรุ่นย่อมเป็นพิษต่อชายแก่

คนเราเมื่อลงทุนทำอะไรลงไปก็ย่อมหวังผล

เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก มีคำโคลงหลายบทที่เราคุ้นเคย นำฟัง ฟังแล้วชวนคิดตาม หากนำไปปฏิบัติย่อมได้ประโยชน์ ผู้เขียนจึงเลือกมาเล่าให้ฟัง ที่เลือกบางโคลงมาเล่าก็เพราะชอบ ไม่ได้มีเหตุผลอื่นเลย

อย่างเช่นการคบเพื่อน ให้ระวังการคบเพื่อนแล้วมันจะเสียหายถึงวงศ์ตระกูล ดังที่ท่านเขียนไว้ว่า

“ปลาร้าพันทอดด้วย	ใบคา
ใบกัเทิ้นดวปลลา	ดละดลั่ง
คือคนหมูไปหา	คบเพื่อน พาลนา
ได้แต่ร้ายร้ายฟัง	เพื่องให้ เสียพงศ์”

เรื่องการคบคนนั้น ต้องดูให้ดี เพราะบ่อยครั้ง เราเห็นแต่เพียงจากหน้าผิวเผิน อาจดูประทับใจ ทั้ง ๆ ที่ภายในไม่ดี เข้าทำนอง ช้างนอกสูงใส ช้างในตะตึงโหน่ง เปรียบเหมือนผลไม้เคื่อดังโคลงที่ว่า

“ผลเคี้ยวเมื่อสุกไซ้	มีพรรณ
ภายนอกแดงดูฉฉ	ขาดป้าย
ภายในย้อมแมลงวัน	ทนอนบ่อน
ดุดังคนใจร้าย	นอกนั้น ดูงาม”

น่าเสียดายอีกเหมือนกันที่หลายคนสมัยนี้ไม่เคยเห็นต้นและลูกมะเดื่อ ซึ่งลูกมันสวยงามากิน แต่ข้างในไม่มีอะไร ที่คนนิยมกินได้มีแต่หนอนแมลงวันที่ชอบซ่อนไขอยู่

ที่น่าเสียดายอีกสำหรับคนหลายคนซึ่งถึงแม้จะอยู่ใกล้คนดี รับรู้ธรรมะ ได้ยินคำสอนต่าง ๆ แต่พาลเข้าหูซ้ายอุดหูขวา เสีย

“คนพาลผู้บปแท้	ทูลจิต
ไปสู่ทาบ้นจิต	ต่ำเจ้า
ฟังธรรมอยู่เหนือนิตย	บ่ทราบ ใจนา
คือจวกดักเจ้า	ท่อนรู้ รสแกง”

เมื่อเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ก็ต้องทำใจเรื่องถูกคนนินทา เพราะการนินทากาเลนนั้นมีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพราะฉะนั้น ต้องอย่าไปร้อนกับมัน ห้ามไม่ได้หรอก ดังโคลงที่ว่า

“ห้ามเพลิงไฉ่อย่าให้	มีควัน
ห้ามสุริยแสงจันทร์	ส่องไซ้
ห้ามอายุให้ทัน	คืนเล่า
ห้ามตั้งนี้ไว้ได้	สิ่งห้าม นินทา”

เห็นไหม ใครห้ามมิให้เกิดการนินทานั้น ลองไปห้ามมิให้พระอาทิตย์และพระจันทร์ส่องแสง และหยุดอายุไว้ให้ได้เสียก่อน (เรื่องหยุดอายุนี้ ใครทำได้ละก็ รวยละ) เมื่อเข้าใจโคลงบทนี้ก็ต้องอ่านต่อด้วยคำกลอนของท่านสุนทรภู่ที่ว่า “อันนินทากาเลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีดมารีดหิน แม้แต่องค์พระปฎิมาลัยวราทิน คนเดินดินหรือจะสิ้นคนนินทา”

คนเราต้องรักษาเกียรติของตน ต้องรักษาศักดิ์ศรี ต้องยึดเอาความสัตย์เป็นที่ตั้ง เพราะหากเสียสัตย์แล้ว ตายเสียดีกว่า

“เสียสินสงวนศักดิ์ไว้	วงศ์ทงส์
เสียศักดิ์สู่ประสงศ์	สิ่งรู้
เสียรู้เร่งดำรง	ความสัตย์ไว้มา
เสียสัตย์อย่าเสียสู่	ชีพม้วย มรณา”

เรื่องระมัดระวังคนนั้น ท่านสอนไว้หลายบท สิ่งที่สำคัญคือ เน้นว่าใจคนนั้นดูยาก จึงอย่าวางใจ

“พระสมุทรสุดลึกสัน	คนนา
สายดั่งทิ้งทอดมา	หยั่งได้
เขาสองอาจวัดวา	กำหนด
จิตมนุษย์นี้ไซ้	ยากแท้ หยั่งถึง”

อ่านโคลงบทนี้ทำให้คิดถึงคำกลอนของสุนทรภู่ เรื่องพระอภัยมณีตอนที่พระฤๅษีสอนสุดสาครว่าจงอย่าไว้ใจมนุษย์ “มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน”

การทำงานนั้นต้องทำเป็นปกติประจำ หากเป็นเรื่องการฝึกฝนก็ฝึกซ้อมไว้สม่ำเสมอ เพราะหากห่างเหินไปก็ย่อมเสียความสามารถ ทำให้ฝีมือตก อย่างบทที่ว่า

“เสียดวันเสียดคืนซ้อม	ดนตรี
อักขระทั่ววันทนี	เน้นจำ
สามวันจากนารี	เป็นอื่น
วันหนึ่งวันล่วงหน้า	อัปเคร้า ศรีทอง”

ผู้เขียนไม่แน่ใจว่าตอนสุดท้ายนั้นควรเป็นอัปเคร้าหมองศรีหรือไม่ ไว้จะย่อไปดูต้นฉบับที่วัดโพธิ์ แต่มีข้อสังเกตว่าโคลงบทนี้ถูกต้องความในบาทที่สามต่างกันไป ตำราเดิมเขาหมายความว่าถ้าห่างสาวเจ้าไปสามวัน สาวเจ้าก็จะมีใจไปหาคนอื่น แต่นักตีความบอกว่าไม่ใช่ ให้อู้อวยตัวดีนั่นแหละ หากห่างจากสาวเจ้าไปสามวัน มันทนไม่ได้ต้องไปหาตัวแทน

เรื่องของไมตรีนั้น โบราณท่านเห็นเป็นเรื่องสำคัญ

“ใครจักผูกโลกแม่	รัดรั้ง
เทสก์เท่าสาตจริง	ไปหมั้น
มนตร์มายาผูกนางทั้ง	ทวยเลื่อม
ผูกเพื่อไมตรีนั้น	แน่นเท่าวันตาย”

โคลงบทนี้แปลกอยู่สองที่ เรื่องแรกเป็นความจำเป็นของวิถีโคลง จึงต้องแปลงสารให้เข้ากับเงื่อนไขของโคลง ถึงจะไม่ถูกต้องก็ตาม คือ ตรงคำว่า ไปหมั้น นั้น อันที่จริงต้องเขียนว่าไปมัน คือ ไม่มันคง แต่เนื่องจากเงื่อนไขของโคลงสี่สุภาพตรงจุดนี้ต้องเป็นไม้โท คนแต่งก็เลยต้องสะกดให้เป็นไม้โท ส่วนตอนสุดท้าย แน่เท่าวันตาย สงสัยว่าสะกดผิดหรือเปล่า ยังไม่ได้ไปเดินดูที่วัดโพธิ์ เพราะถ้าแต่งเองจะเขียนว่า แน่แท้ (หรือแน่นแท้) วันตาย ซึ่งไม่ผิดอักขระวิธี หรืออาจเป็นว่าผู้ประพันธ์ต้องการเขียนว่า แน่เท่า แต่ตรงนี้เป็นไม้โท ก็เลยกลายเป็นเท่าไป อ่านไปก็พิจารณากันเองครับ เพราะคิดมากอย่างผู้เขียนก็จะเป็นนิเวศประเภทวิจิกิจฉา คือ ชี้สงสัย ไปไหนไม่รอดเหมือนกัน

คราวนี้ถึงบทสอนนาย ท่านสอนว่าหากเป็นนายจะเลี้ยงลูกน้องไว้ได้ ต้องมีความรักต่อลูกน้อง เพราะหากนายเบียดเบียนลูกน้อง ลูกน้องก็จะย้อนทำร้ายเอาได้

“นายรักไพร่ไพร่พร้อม	รักนาย
มีศิกสู้นตาย	ต่อแย้ง
นายเบียนไพร่กระจาย	จากหมู่
นายบ่รักไพร่เกล้ง	ล่อล้าง ผลาญนาย”

ที่ท่านเน้นมากคือ การเอาชนะใจตนเอง

“คนใดคนหนึ่งผู้	ใจถนอม
เคียดฆ่าคนอนันต์	หนักแท้
ไปป่วนบุรุษอัน	พญาลิต เองนา
เขียรท่านเขียรอแล	ว่าผู้ มีชัย”

คำว่าเขียรในที่นี้หมายถึง นักปราชญ์ หรือผู้รู้ผู้มีปัญญา ใครซื้อธรรมาก็มีความหมายดังที่ว่านี้แหละครับ (ส่วนมีชื่อว่าปัญญาแล้ว จะมีปัญญาหรือไม่นั้นต้องเป็นราย ๆ ไป)

ผู้ประพันธ์โคลงบทหนึ่งแนะนำการเรียนรู้นั้นเป็นคุณอันประเสริฐ มีค่ามากกว่าทรัพย์สินเงินทอง เป็นสมบัติติดตัว
ใจผู้ร้ายหรือใครก็เอาไปไม่ได้

“ความรู้ดยิ่งล้ำ	สินทรัพย์
ติดตัวควรเตือนภัย	ยังไร้
เพราะเหตุจกอยู่กับ	กายอาต ฆาณ
โจรจักเบียดได้	เร่งรู้ เรียนเอา”

สิ่งที่คนเราได้ยินกันบ่อย แต่มักไม่เชื่อ และหลงไปหาที่พึ่งอย่างอื่น คือ อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นนั้น ตัวเองเป็นหลัก
อย่าไปโทษคนอื่นเลย (แต่วิสัยมนุษย์นั้น มีอะไรโทษคนอื่นก่อน เป็นธรรมดา เรื่องสากลครับ)

“สนิมเหล็กเกิดแต่เนื้อ	ในตน
กินกัดเนื้อเหล็กจน	กร่อนขร่ำ
บาปเกิดแต่ตนคน	เป็นบาป
บาปยอมทำโทษซ้ำ	ใส่ผู้ บาปเอง”

อีตรคำว่า กร่อนขร่ำนั้น ก็ด้วยข้อบังคับของอักขระวิธี คือ เงื่อนไขของกระบวนโคลงซึ่งต้องลงด้วยไม้โท ก็เลยแผลง
เขียนเสียว่า ขร่ำ ทั้งที่ควรสะกดว่าคร่ำ อะไรก็ช่างเถอะ เขาเขียนมาอย่างนี้เป็นร้อยปีแล้ว ตามใจคนเขียน และเมื่ออ่านแล้วก็ควร
อ่านตามด้วยบทที่ว่า ไม่ว่าอะไรเกิดขึ้นให้พิจารณาตนเองเสียก่อน อย่าเป็นคนประเภท “ฝนแล้งแข่งเทวดา ฝนมาค่าพระอินทร์”

“อย่าโทษไททั่วช่วย	เทวด
อย่าโทษสถานฎา	ย่านกว้าง
อย่าโทษท่วงศ	มิตราญติ
โทษแต่กรรมเองสร้าง	สั่งให้ เป็นเอง”

เวลาทำอะไรอย่ามัวไ้อ้อะ จะทำให้เสียการ เร่งรีบทำให้เสร็จตามโอกาส

“พายุเกิดพ้ออย่ารัง	รอพายุ
จวนตะวันจักสาย	ล่องทล่ำ
ของสดสิ่งควรขาย	จักขาด ค่าแฮ
ตลาดเล็กแล้วอ้อ	บ่นอื่น เอาใคร”

บทที่ผู้เขียนชอบมากคือ บทที่สอนว่าคนเราต้องมีศักดิ์ศรีอย่าได้อ่อนขอใคร อ่านบทนี้แล้วรู้สึกวาระหว่างเขียน คนเขียน
คงยึดกองอย่างอหังการทีเดียว แต่คนส่วนใหญ่ที่เห็นมักถืออีกสุภาษิตหนึ่ง คือ ด้านได้อายอด

“ถึงจนทนกัดก้อน	กินเกลือ
อย่าเที่ยวแลเนื้อเกลือ	พวกพ้อง
อดอยากเยี่ยงอย่างเสือ	สงวนศักดิ์
ไซ้ก็เสาะใส่ท้อง	จับเนื้อ กินเอง”

เรื่องเพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายากนั้นมีมาแต่โบราณแล้ว

“เพื่อนกินสิ้นทรัพย์แล้ว	แทนทนี
ทวง่ายทลายทมิฬ	มากได้
เพื่อนตายถ้ายแทนซี	วาอาตย์
ทวายกฟักผีไซ้	ยากแท้ จักท”

คนที่แท้จริงนั้น เขาไม่อดใจทำตัวว่าขำแน่ มีแต่คนที่ไม่แน่ใจต้องพยายามแสดงออกว่าขำแน่

“นาตีมพิชเพียง	สุริโย
เลื่อยบ่ทวดเฒ	แจ่มจ้ำ
พิน้อยทยังโยโส	แมลงป่อง
ชูแต่ทางเองอ้อ	อดอ้าง ฤทธิ”

เรื่องของจิตใจนั้น ถ้ารักก็คิดว่าอยู่ใกล้ แต่ถ้าชังก็ดูห่างเหินห่างไกล อย่างโคลงซึ่งมีผู้นำแต่งทำนองประกอบร้องเป็นเพลง เพราะมากทว่า

“รักกันอยู่ชอบพัว	เขาเขียว
เสมออยู่ทอแห่งเดียว	ร่วมห้อง
จึ่งกันบ่แลเทสียว	ตวต้อ กันนา
เหมือนชอบพัวมาป้อง	ปัวไห้ มายัง”

คำแนะนำเรื่องการดูคนนั้น อย่าดูเพียงผิวเผิน ให้ดูเวลาเรตกในสภาวะเดือดร้อนหรือเมื่อเกิดความจำเป็น

“ดูจ้าวเมื่อใช้	งานหนัก
ดูมิตรพวงรัก	เมื่อไร
ดูเสียเมื่อใช้จัก	จนชีพ
อาจจักรู้จิตได้	ว่าร้าย ฤทธิ”

ที่สำคัญทำอะไรก็อย่าได้วางใจคนเสียเต็มที่ ไม่ว่าใครก็ตาม

“จ้างสารทศอกไซ้	เสียง
งูเห่ากลายเป็นปลา	อย่าต้อง
จ้าวเก่าเกิดแต่ตา	ตนปู่ กิติ
เสียรักนอนร่วมห้อง	อย่าได้ วางใจ”

ถึงตอนนี้องธิบายสักหน่อย มิฉะนั้นจะงง คือ ท่านสอนว่าเห็นช้างถึงไม่มึงก็จงระวัง เห็นปลาในน้ำนึกว่าเป็นปลา อาจเป็นงูเห่าก็ได้ ส่วนคนรับใช้เก่าแก่ตั้งแต่สมัยปู่หรือตา รวมทั้งเมียของตัวเองก็อย่าไว้วางใจ โคลงบทนี้ไม่ได้รวมถึงเจ้าฟัวตัวดีด้วย คงจะเป็นที่เข้าใจกันโดยไม่ต้องยกเป็นตัวอย่างว่า ยังไงก็ไว้ใจไม่ได้อยู่แล้ว แล้วก็ยังมี ๗ อีกหลายเรื่อง เช่น เรื่องการชวนหาความรู้ ภาษาปัจจุบันเขาเรียกว่าการเรียนรู้ตลอดชีวิต

“วิชาเป็นเพื่อนเลี้ยง	ชีวิต
ยามอยู่เรือนเมียสนิท	เพื่อนร่อน
ร่วงกายสหายติด	ตามทุกข์ ยากนา
ธรรมหากเป็นมิตรซ่อน	เมื่อม้วย อาลัย”

มีคำเตือนให้ศึกษาประวัติคนไว้ จะได้เลื่อง อย่าได้คบหา คือบอกว่าหญิงสามฟัว คนรับใช้ที่มียามาหลายคน (ตำราให้ไว้สามคน) หรือลูกศิษย์ที่ซัดใจกับครูมาสามคนแล้ว คนเหล่านี้คบไม่ได้ครับ

“หญิงชั่วฟัวอย่าร้าง	สามคน
ข้าทลิกหนีสามทน	จากเจ้า
ลูกศิษย์ผิดครูตน	สามแห่ง
เขาทมน้อยเข้า	เสพล้อง สมาคม”

แล้วก็ควรยอมรับเรื่องของบุพเพสันนิวาส

“ปางก่อนเคยร่วมน้ำ	ใจจิต
เคยยื่นทรัพย์ไปปลื้ด	ปลื้ดให้
เคยเป็นมิ่งเสียดสนิท	หลายชาติ มานา
ในชาตินี้จึงได้	เสพล้าง ครองกัน”

นี่แหละครับ พอหอมปากหอมคอ ใครสนใจโคลงโลกนิติไปหาอ่านกันได้ครับ หาซื้อไม่ได้ก็ลองไปเดินดูที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามเองครับ รีบไปเสียเพราะได้ข่าวว่าแผนคิลาจารึกเริ่มสึกกร่อนแล้ว ก็เหมือนคนเราและสรรพสิ่งรอบตัวนั้นแหละที่ไม่มีอะไรแน่นอน เป็นอนิจจัง เพียงแต่ว่าขณะที่ยังมีเรี่ยวแรงและยังต้องอยู่ในโลกนี้อีกต่อไปก็หาสิ่งดี ๆ มาประดับสอนใจตัวเองไว้อย่างน้อยจะได้ปลื้ดภัยครับ

ขอให้ท่านผู้อ่านทุกท่านรักษาตัวให้ปลอดภัย และทำให้มีความสุขตลอดไปเทอญ
พอเขียนเรื่องโคลงก็เลยเกิดความสนุกอยากแต่งบ้าง ได้มาหนึ่งบทดังนี้ครับ

“คนรวยมีลูกน้อย	เกินควร
ยากจนลูกเป็นพรวน	ทอບทัอย
โลกดูเริ่มแปรปรวน	วายุุ่น จรุงเฮย
พึงปลื้ดเรื่องใหญ่่น้อย	เล็กฟังกังวล”

ส่วนผู้อ่านที่อยากร่วมสนุกบ้าง ผู้เขียนขอยกบทที่ถือเป็นครู (เข้าใจว่ามาจากลิลิตพระลอ) ซึ่งระบุไม้เอก ไม้โท และสัมผัสนอกไว้ชัดเจน คือโคลงบทที่ว่า

“เสียงลือเสียงเล่าอ้าง	อันใด พี่เอย
เสียงข่อยมอยยดใคร	ทั้ดทั้ล
สองเชือทั้ทั้กลับไค	ลิมต้น ฤาพี่
สองทั้ติดเองอ้อ	อย่าได้ ฤาพี่เอย”

อธิบายเพิ่มเติมว่า คำที่ใช้ในโคลงแต่ละบาท จะมีห้าคำกับต่อท้ายอีกสองคำ ยกเว้นบาทสุดท้ายจะมีต่อท้ายสี่คำ ส่วนคำสร้อยนั้นจะมีหรือไม่ก็ได้ ถ้ามีจะเป็นสร้อยท้ายบาทที่หนึ่งและสาม ระวีงอย่าลืมนัดสัมผัสนะครับ คือคำท้ายบาทที่หนึ่งจะสัมผัสนอกกับท่อนกลางของบาทที่สองและสาม ส่วนคำท้ายบาทที่สองจะสัมผัสกับท่อนกลางของบาทที่สี่ หากกลัวลืมนัดจะเอาวิธีแต่งโคลงตามหลักฉันทลักษณ์ฉบับลุงอ้อก็ได้ ดังนี้

“กาตากา <u>ทั้</u> ทั้	กาตาก (สร้อยสองคำ)
กา <u>ทั้</u> กาตาก	ทั้ทั้
กาตาก <u>ทั้</u> กาตาก	กา <u>ทั้</u> (สร้อยสองคำ)
กา <u>ทั้</u> กา <u>ทั้</u> กา <u>ทั้</u>	ทั้ทั้กาตาก”

สำหรับคำบางคำที่สะกดโดยไม่มีไม้เอกไม้โท แต่หากเสียงเป็นเสียงเอก (เช่น หลายหลาก) ก็ใช้แทนกันได้ครับ ส่วนที่เขียนเป็นไม้เอก แต่ไปสะกดเป็นไม้โทนั้น ถ้าเสียงได้ก็ดี ✨

กรณีที่มีราษฎรบุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์และได้มีการปลูกสร้างอาคารเพื่อเป็นเจ้าของและยึดถือครอบครอง รวมทั้งดำเนินการค้าขายโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้บุกรุกออกไปจากที่ดินสาธารณะประโยชน์และขอให้รื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างทั้งหมด

ผู้บุกรุกได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ รวมทั้งฟ้องต่อศาลปกครอง ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และศาลปกครองได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การออกคำสั่งขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และต่อมาผู้บุกรุกได้มีการอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองไปยังศาลปกครองสูงสุด ส่วนองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้ดำเนินคดีอาญากับผู้บุกรุกที่ไม่รื้อถอนอาคารตามเวลาที่กำหนด โดยแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานสอบสวน ซึ่งเรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัด

ในกรณีนี้ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะสามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยให้ผู้บุกรุกหรือถอนอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดินสาธารณะประโยชน์ ในระหว่างที่ผู้บุกรุกได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองไปยังศาลปกครองสูงสุดได้หรือไม่ และในระหว่างที่เรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดได้หรือไม่ สามารถติดตามรายละเอียดได้ในฉบับนี้

เรื่องเสร็จที่ ๖๗/๒๕๕๗

บันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

เรื่อง การใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยการรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดินสาธารณะประโยชน์

องค์การบริหารส่วนตำบลสาครุได้มีหนังสือ ที่ ภก ๗๒๑๐๑/๐๒๕๒ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๔ ข้าหลวงประจำจังหวัดภูเก็ตได้ขึ้นทะเบียนที่ดินบริเวณแหลมพิศ-ปากบาง ตำบลสาครุ อำเภอดงกลาง จังหวัดภูเก็ต เป็นที่ดินสาธารณะประโยชน์สำหรับเลี้ยงสัตว์ ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ตส่วนแยกกลาง ได้รังวัดที่ดินเพื่อออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง ที่สงวนเลี้ยงสัตว์ แหลมพิศ-ปากบาง และต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บังคับในเขตจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. ๒๕๓๔

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จังหวัดภูเก็ตได้กำหนดนโยบายเรื่องการบุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ และแจ้งให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อดำเนินการกับผู้บุกรุกตามกฎหมายโดยจังหวัดภูเก็ตมีคำสั่งที่ ๗๗/๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะทำงานจัดระเบียบชายหาดจังหวัดภูเก็ต ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๐ ให้มีหน้าที่กำหนดโซนนิ่งบริเวณชายหาดเป็นพื้นที่อนุญาตหรือห้ามบุกรุกปลูกสร้าง จั๊บบอง หรือการพาณิชย์อย่างอื่น และประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลสาครได้ตรวจสอบพื้นที่หาดในยาง ซึ่งเป็นที่ดินสาธารณะประโยชน์ที่สงวนเลี้ยงสัตว์แหลมพิศ-ปากบาง พบว่ามีราษฎรจำนวน ๒๑ รายบุกรุกที่ดินดังกล่าว และได้มีการปลูกสร้างอาคารเพื่อเป็นเจ้าของ และยึดถือครอบครอง รวมทั้งดำเนินการค้าขายเปิดเป็นร้านอาหารและเครื่องดื่มโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจึงได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้บุกรุกออกไปจากที่ดินสาธารณะประโยชน์ และขอให้รื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างทั้งหมดโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งให้ผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์รื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างออกทั้งหมด

ผู้บุกรุกได้อุทธรณ์คำสั่งขององค์การบริหารส่วนตำบลสาครต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาล เขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดภูเก็ต โดยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้พิจารณายกอุทธรณ์ของผู้บุกรุก เนื่องจากพิจารณาได้ว่าผู้บุกรุกได้ก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กบริเวณหาดในยาง ตำบลสาคร อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และเป็นกรณีที่ไม้อาจยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ เนื่องจากที่ดินบริเวณที่ก่อสร้างอาคาร จังหวัดภูเก็ตได้ขึ้นทะเบียนเป็นที่ดินสาธารณะประโยชน์สำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน การใช้ที่ดินดังกล่าวต้องดำเนินการโดยทบวงการเมืองตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการถอนสภาพการจัดขึ้นทะเบียน และการจัดหาผลประโยชน์ในที่ดินของรัฐ ตามประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้มีคำสั่งตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้ผู้บุกรุกหรือถอนอาคารพิพาท จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ต่อมาผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์บริเวณหาดในยาง ตำบลสาคร อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ได้ฟ้ององค์การบริหารส่วนตำบลสาครต่อศาลปกครองนครศรีธรรมราช โดยขอให้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งให้รื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้าง และมีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาล เขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดภูเก็ต และศาลปกครองนครศรีธรรมราชได้มีคำพิพากษายกฟ้องทุกราย โดยเห็นว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

องค์การบริหารส่วนตำบลสาครได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ทุกรายทราบว่า ศาลปกครองนครศรีธรรมราชได้มีคำพิพากษายกฟ้อง และองค์การบริหารส่วนตำบลสาครแจ้งให้ผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ดังกล่าวให้รื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้าง และขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปจากอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างที่บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน ซึ่งขณะนี้ได้เลยกำหนด ๓๐ วัน แล้ว แต่ผู้บุกรุกก็ยังไม่ยอมรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดินสาธารณะประโยชน์แต่อย่างใด ทั้งนี้ ในหนังสือดังกล่าวได้แจ้งว่า หากผู้บุกรุกไม่ยอมรื้อถอนอาคารสิ่งปลูกสร้าง องค์การบริหารส่วนตำบลสาครมีความจำเป็นต้องใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยจะเข้าดำเนินการรื้อถอนอาคารของผู้บุกรุกหรือมอบหมายให้บุคคลอื่นรื้อถอนอาคารแทน และให้มีการชำระค่าใช้จ่ายในการรื้อถอนอาคารและค่าปรับทางปกครองไม่เกินสองหมื่นบาทต่อวัน พร้อมทั้งได้ติดประกาศที่อาคารผู้บุกรุกให้รื้อถอนภายใน ๗ วัน แล้ว แต่ผู้บุกรุกก็ยังไม่ยอมรื้อถอน และได้มีการอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองนครศรีธรรมราชไปยังศาลปกครองสูงสุด

นอกจากนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลสาครได้ดำเนินคดีอาญา โดยแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรท่าฉัตรไชยกับผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์บริเวณหาดในยางแล้วทุกราย และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดภูเก็ต

องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจึงขอหารือว่า

๑. ผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ที่ศาลปกครองนครศรีธรรมราชยกฟ้องแล้ว องค์การบริหารส่วนตำบลสาคร จะดำเนินการรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของผู้บุกรุกดังกล่าวได้หรือไม่ อย่างไร

๒. องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะเข้าดำเนินการรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ ที่มีการอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดได้หรือไม่ อย่างไร

๓. องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะให้มีการชำระค่าปรับทางปกครองตามจำนวนที่สมควรแก่เหตุแต่ไม่เกิน สองหมื่นบาทถ้วนต่อวัน ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงกับผู้ฝ่าฝืนที่ไม่ยอมรื้อถอนอาคารที่บุกรุก ในทางปฏิบัติจะต้องดำเนินการ อย่างไร ตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการ

๔. องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะต้องดำเนินการรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ จะต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายอย่างไร

๕. กรณีที่ผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ได้อุทธรณ์ไปยังศาลปกครองสูงสุด องค์การบริหารส่วนตำบลสาคร จะรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของผู้บุกรุกดังกล่าวก่อนได้หรือไม่

๖. ในขณะที่คดีอาญาอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดภูเก็ต องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะรื้อถอนอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้างของผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ได้หรือไม่

๗. องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ ที่อยู่ระหว่างอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด โดยใช้วิธีบังคับทางปกครองตามมาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาข้อหารือขององค์การบริหารส่วนตำบลสาคร โดยมีผู้แทน กระทรวงมหาดไทย (กรมโยธาธิการและผังเมืองและกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) และผู้แทนองค์การบริหารส่วนตำบลสาคร เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่าข้อหารือดังกล่าวมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ซึ่งจะต้องได้ข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่าไม่มีการขอลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองในชั้นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด ต่อมาองค์การบริหารส่วนตำบลสาครได้มีหนังสือที่ ภก ๗๒๑๐๑/๑๑๐๒ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ แจ้งว่าสำนักงาน ศาลปกครองสูงสุดได้แจ้งผลการตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏว่ามีผู้ฟ้องคดีในคดีใดยื่นคำขออุทธรณ์การบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่ง ทางปกครองต่อศาลปกครองสูงสุด

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาข้อหารือนี้แล้วเห็นว่าประเด็นที่ต้องพิจารณา สามประเด็นและมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์และจะใช้มาตรการบังคับ ทางปกครองในระหว่างที่มีการอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองนครศรีธรรมราชต่อศาลปกครองสูงสุดได้หรือไม่ เห็นว่า แม้ว่าพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จะมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้มาตรการบังคับทางปกครองในกรณีผู้รับคำสั่ง ทางปกครองไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นไว้โดยเฉพาะก็ตาม แต่มาตรการบังคับทางปกครองที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มีวัตถุประสงค์เพื่อบังคับให้การปฏิบัติตามคำสั่งทางปกครอง เป็นไปโดยมีประสิทธิภาพ ดังนั้น หากองค์การบริหารส่วนตำบลสาครพิจารณาแล้วเห็นว่าการใช้มาตรการบังคับ ทางปกครองตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จะเกิดผลน้อยกว่าการใช้มาตรการบังคับตามพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ องค์การบริหารส่วนตำบลสาครก็นำมาตรการบังคับทางปกครองของส่วนที่ ๘ การบังคับทางปกครอง ในหมวด ๒ คำสั่งทางปกครองมาใช้บังคับได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนกรณีที่องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะใช้มาตรการบังคับทางปกครองในระหว่าง ที่มีการอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองนครศรีธรรมราชไปยังศาลปกครองสูงสุดได้หรือไม่ นั้น เห็นว่าองค์การบริหาร ส่วนตำบลสาครสามารถพิจารณาใช้มาตรการบังคับทางปกครองในระหว่างที่ผู้บุกรุกได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองนครศรีธรรมราช ไปยังศาลปกครองสูงสุดได้ ทั้งนี้ ตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ซึ่งได้พิจารณาให้ความเห็น ไว้เป็นแนวทางแล้วในเรื่องเสรีที่ ๘๗/๒๕๕๐

ประเด็นที่สอง องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยให้ผู้บุกรุกที่ไม่ยอมรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างชำระค่าปรับทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้หรือไม่ อย่างไร นั้น เห็นว่า วัตถุประสงค์ของการใช้มาตรการบังคับทางปกครองก็เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งทางปกครอง เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลสาครได้ออกคำสั่งให้ผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์รื้อถอนอาคารโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่ผู้บุกรุกไม่ได้รื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ซึ่งต่อมาศาลปกครองนครศรีธรรมราชได้มีคำพิพากษาแล้วว่าคำสั่งดังกล่าวชอบด้วยกฎหมาย หากผู้บุกรุกไม่รื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นองค์การบริหารส่วนตำบลสาครย่อมมีอำนาจใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามมาตรา ๔๓ ววรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ รวมทั้งสามารถยื่นคำขอต่อศาลเพื่อขอให้มีคำสั่งจับกุมและกักขังบุคคลซึ่งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และมีอำนาจดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารดังกล่าวได้เอง โดยเจ้าของเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย ดังนั้น จะเห็นได้ว่ามาตรการบังคับทางปกครองที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ มีประสิทธิภาพและสมประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ในการดำเนินการแก่ผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์แล้ว เมื่อเปรียบเทียบกับภาระที่จะใช้มาตรการบังคับทางปกครองตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อย่างไรก็ตาม หากองค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยการเรียกให้ผู้บุกรุกชำระค่าปรับทางปกครองเป็นรายวันตามมาตรา ๕๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จะต้องเป็นกรณีที่องค์การบริหารส่วนตำบลสาครไม่ได้ใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยเข้ารื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างเอง กล่าวคือ หากองค์การบริหารส่วนตำบลสาครใช้มาตรการบังคับทางปกครองเพื่อเข้ารื้อถอนอาคารเองจะมีผลทำให้การเรียกให้ผู้บุกรุกชำระค่าปรับดังกล่าวเป็นอันสิ้นสุดลง เนื่องจากคำสั่งทางปกครองที่ให้ผู้บุกรุกรื้อถอนอาคารได้ถูกดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่เองแล้ว

อนึ่ง การสั่งปรับในทางอาญานั้นเป็นอำนาจของศาลที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ส่วนค่าปรับทางปกครองเป็นอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงไม่เป็นการดำเนินการตามกฎหมายที่ซ้ำซ้อนกัน ประกอบกับข้อเท็จจริงในคดีนี้ศาลอาญายังไม่ได้มีคำพิพากษาในคดีดังกล่าว จึงไม่มีเหตุที่จะทำให้ผู้บุกรุกต้องถูกปรับซ้ำซ้อนแต่อย่างใด

ประเด็นที่สาม องค์การบริหารส่วนตำบลสาครจะรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ในขณะที่คดีอาญายู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดภูเก็ตได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ กำหนดให้การก่อสร้างอาคารบุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ซึ่งไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดทางอาญา และกำหนดให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจดูแลรักษาสาธารณสมบัติของแผ่นดินสามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองรื้อถอนอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นได้ ประกอบกับไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือในกฎหมายอื่นฉบับใดที่บัญญัติไว้ว่าการฟ้องคดีต่อศาลจะมีผลทำให้ไม่สามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองได้ ดังนั้น แม้จะมีการฟ้องร้องเป็นคดีอาญาต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญา องค์การบริหารส่วนตำบลสาครก็ยังสามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองควบคู่ไปกับการดำเนินคดีอาญาได้ และแม้ว่าในภายหลังคำพิพากษาของศาลปกครองและศาลในคดีอาญาจะไม่สอดคล้องกัน แต่ผลของคดีปกครองและคดีอาญาจะเป็นอย่างไรก็ย่อมเป็นไปตามกระบวนการวินิจฉัยคดี ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานของแต่ละคดีนั่นเอง ดังนั้น แม้้องค์การบริหารส่วนตำบลสาครได้ดำเนินคดีอาญากับผู้บุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดภูเก็ต ก็ไม่กระทบต่ออำนาจตามกฎหมายขององค์การบริหารส่วนตำบลสาครในการใช้มาตรการบังคับทางปกครองบังคับรื้อถอนอาคารที่ก่อสร้างรุกล้ำที่ดินสาธารณะประโยชน์แต่อย่างใด ทั้งนี้ ตามแนวความเห็นของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในเรื่องเสร็จที่ ๒๖๐/๒๕๕๔

ชูเกียรติ รัตนชัยชาญ

(นายชูเกียรติ รัตนชัยชาญ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๕๗

สามารถดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ <http://www.krisdika.go.th>

ไปไหนไปกัน

กันยี่

เยือน **บึงกาฬ**

เที่ยว **วัดภูทอก**

เจียบสงบ งดงาม

สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน ไปไหนไปกันฉบับนี้ ขอเชิญชวนไปเที่ยว**จังหวัดบึงกาฬ** ซึ่งเป็นจังหวัดใหม่ล่าสุดลำดับที่ ๗๗ ของประเทศไทย ที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่ง เช่น วัดอาฮงศิลาวาส แก่งอาฮง วัดสว่างอารมณ์ ตลาดนัดไทย-ลาว บึงโขงหลง เขตรักษาป่าภูวัว น้ำตกเจ็ดสี

สถานที่สำคัญลำดับต้น ๆ ของจังหวัด คือ **ภูทอก** ซึ่งภาษาอีสานแปลว่า ภูเขาที่โดดเดี่ยว ประกอบด้วย ภูทอกใหญ่ และภูทอกน้อย อยู่ในอาณาเขตบ้านคำแคน ตำบลนาแสง อำเภอศรีวิไล จังหวัดบึงกาฬ

วัดภูทอก หรือวัดเจติยาศีริวิหาร ตั้งอยู่ในภูทอกน้อย เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่เงียบสงบ สวยงามด้วยธรรมชาติแวดล้อมแฝงด้วยทางธรรม เป็นสถานที่ที่น่าสนใจเหมาะแก่การมาเยี่ยมชมเป็นอย่างยิ่ง 🌸

ที่มา : <http://thai.tourismthailand.orghttp://travel.kapook.com/view31209.html>

www.manager.co.th/travel/viewnews.aspx?NewsID=9560000133304

- ❁ ทุกคนย่อมเป็นไปตามกรรมของตน ถ้ามีเมตตาก็นำเสนอคนที่ทำอกุศลกรรม เพราะเขาย่อมได้รับผลของอกุศลกรรมนั้น แล้วท่านก็จะไม่เดือดร้อนใจ ไม่ใช่วาจาที่ไม่สมควรหรือวาจาที่รุนแรงแก่บุคคลนั้น เพราะขณะนั้นมีเมตตา รู้ว่าบุคคลนั้น ย่อมได้รับผลของอกุศลกรรม เพราะฉะนั้น ก็อาจจะเกิดกุศลจิตที่เป็นเมตตา ต่อบุคคลนั้นก็ได้หรือว่าอุเบกขาต่อบุคคลนั้นก็ได้
- ❁ ในชีวิตประจำวันอย่าเห็นอกุศลเป็นอกุศล อย่าเข้าใจว่าอกุศลธรรมนั้นดี จะต้องใช้คำที่รุนแรงกับผู้ที่ประกอบอกุศลกรรม เพราะว่าไม่มีความจำเป็นเลยที่จิตจะหวั่นไหวไปอย่างนั้น เพราะจิตที่หวั่นไหวไปนั้นเป็นอกุศลแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าอบรมเจริญปัญญาสามารถที่จะรู้ลักษณะของความคงที่ของจิต ที่ไม่หวั่นไหวด้วยความรักความซัง ก็ย่อมเจริญกุศลเป็นอุเบกขาบารมีได้มากขึ้น

ที่มา : มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา

